

Sygn. akt II CZ 85/12

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lipca 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Kwaśniewski (przewodniczący)

SSN Anna Owczarek (sprawozdawca)

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa T. B. – G. i M. K.

przeciwko M. S. i M. S.

o wydanie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 20 lipca 2012 r.,

zażalenia powódek

na postanowienie Sądu Okręgowego

z dnia 28 grudnia 2011 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 28 grudnia 2011 r. odrzucił skargę kasacyjną powódek T. B. – G. i M. K. od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 21 września 2011 r. jako niedopuszczalną.

W uzasadnieniu wskazał, że przedmiotem żądania powódek w sprawie było wydanie nieruchomości, zatem wartość przedmiotu sporu, a następnie zaskarżenia powinna zostać określona zgodnie z zasadami wskazanymi w przepisie art. 23² k.p.c. Skarżące wartość przedmiotu zaskarżenia określiły na kwotę 1500 zł, co czyni przedmiotową skargę niedopuszczalną. W ocenie Sądu za dopuszczalnością skargi kasacyjnej nie przemawia także argument dotyczący rozgraniczenia nieruchomości, gdyż nie było to przedmiotem rozstrzygnięcia, ponadto sprawy o rozgraniczenie rozpoznawane są w trybie postępowania nieprocesowego.

W zażaleniu na to postanowienie skarżące zarzuciły naruszenie art. 398² § 1 k.p.c. poprzez jego błędne zastosowanie i przyjęcie, że sprawa ma charakter majątkowy, podczas gdy powództwo oparte jest na art. 36 Prawa geodezyjnego i kartograficznego, stąd dochodzone roszczenie ma także charakter niemajątkowy; art. 350 w zw. z art. 391 §1 k.p.c. poprzez jego błędne zastosowanie i przyjęcie, że zaistniała oczywista omyłka pisarska w treści komparycji wyroku sądu drugiej instancji uzasadniająca jej sprostowanie. W konkluzji wniosły o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego.

Sąd Najwyższy zważył:

Zażalenie jest zasadne.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że przedmiotowa sprawa dotyczyła wydania przez pozwanych terenu położonego na styku działek nr 435 i 436 i rozgraniczenia tych nieruchomości. Jakkolwiek pierwotne żądanie powódek oznaczyły wprost jako „o wydanie” to wskazywały na związaną z tym konieczność rozgraniczenia z uwagi na spór co do przebiegu granicy. W wyroku zaocznym Sądu pierwszej instancji przedmiot sprawy został oznaczony jako „o wydanie i rozgraniczenie”, podobnie w wyroku Sądu Okręgowego, z nieznanych

przyczyn z urzędu sprostowanego na „o wydanie”. W uzasadnieniach wyroków sądów obu instancji wskazywano, że istota sporu dotyczy przebiegu granic, a dalsze kwestie mają charakter pochodny. Powódki wywodziły żądanie z art. 222 § 1 k.c. i art. 36 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. Nr 193, poz. 1287), stanowiącego, że sąd, przed którym toczy się sprawa o własność lub o wydanie nieruchomości albo jej części, jest właściwy również do przeprowadzenia rozgraniczenia, jeżeli ustalenie przebiegu granic jest potrzebne do rozstrzygnięcia rozpatrywanej sprawy. W tym wypadku sąd w orzeczeniu zamieszcza również rozstrzygnięcie o rozgraniczeniu nieruchomości.

W orzecznictwie sądowym wcześniej doszło do rozbieżności co do dopuszczalności wniesienia skargi kasacyjnej (kasacji) w sprawach, w których rozpoznawano roszczenie windykacyjne i połączone z nim żądanie rozgraniczenia. Za pomocniczym charakterem tego ostatniego i w konsekwencji uzależnieniem dopuszczalności od wartości przedmiotu zaskarżenia opowiedział się Sąd Najwyższy m.in. w postanowieniu z dnia 26 lipca 2000 r., I CZ 73/00, nie publ., postanowieniu z dnia 20 listopada 2001 r., III CZ 119/01, nie publ. Obecnie dominuje jednak pogląd odmienny (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2009 r., IV CNP 114/08, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2002 r., II CZ 147/01, nie publ. CZ 73/00, nie publ., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2002 r., II CZ 147/01, nie publ.), za którym opowiada się Sąd Najwyższy rozpoznający przedmiotowe zażalenie. Zgodzić się należy ze skarżącymi, że jakkolwiek orzeczenia te odnoszą się do spraw, w których doszło do rozgraniczenia, pogląd w nich wyrażony zachowuje w sprawach, w których Sąd wydał rozstrzygnięcia o charakterze negatywnym.

Z tych względów na podstawie art. 398¹⁵ k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzeczono jak w postanowieniu.